Esperar

Per PepMaria el dl., 30/01/2017 - 09:00

La Vicky és una senyora de mitjana edat que treballa de tardes com a recepcionista en un edifici que freqüento. Vesteix elegantment i sembla sensible i vulnerable. No és especialment parladora o alegre. Viu sola i no té fills.Fa uns dies, parlant amb ella, em va dir que els matins dóna classes de sociologia i ètica a un Institut de Secundària d'una ciutat pobra del Vallès. A l'Institut, els professors i les professores vesteixen més informalment que la Vicky, però ella connecta millor amb els alumnes. És que va néixer en un barri molt problemàtic de Barcelona, i els alumnes, fills i filles de famílies pobres i des estructurades, noten que ella "és dels seus".
Durant molts anys, la Vicky va estar queixant-se a Déu per la infantesa i joventut que havia tingut: no li han fet la vida fàcil. Però ara s'adona que pot ajudar de veritat els seus alumnes a l'Institut. "Hi ha dies que surto de classe plorant d'alegria perquè he pogut aconsellar i confortar aquell o aquella altra. I després de molts anys de queixar-me a Déu i no comprendre, li dono gràcies perquè ara entenc el sentit del que he hagut de viure."
Tots tenim les nostres queixes. A tothom li agradaria que el seu passat o el seu present fossin diferents. Qui no se sent desgraciat per causa de les circumstàncies? Sempre hi ha quelcom en la vida que se'ns escapa, que no acabem d'entendre, que voldríem diferent.
La Vicky ens ensenya a esperar. Que no vol dir resignar-se passivament al sense sentit. Vol dir no deixar de preguntar-se, no deixar de queixar-se – a Qui sigui! – però restant sempre oberts a una resposta. El sentit de la vida no el controlem mai del tot. Quan sofrim, l'experimentem com una carència; però aquesta carència es pot convertir en petició i espera. En una espècie de "recerca passiva": en una recerca en què no sabem el que busquem, però en què confiem que un dia ens serà concedit.
A la Vicky el que li ha estat concedit és la reconciliació amb la seva història i la joia del servei als més desafavorits de la societat. Plors d'alegria en sortir de classe.
.....
"No hi ha error més gran que buscar molt; no hi ha desastre més gran quer no saber acontentar-se; no hi ha catàstrofe més gran que ser cobdiciós. Saber acontentar-se és causa de satisfacció duradora." *Daodejing* n.46
Lloat sigueu, Senyor, per aquells que perdonen pel vostre amor,
i aguanten malaltia i tribulació.
Benaurats els qui les aguanten en pau,
car de Vós, Altíssim, seran coronats.
Francesc d'Assís *Càntic de les Criatures*
.....
· Quines queixes biogràfiques arrossego?
· En quins moments de la meva història m'he reconciliat amb circumstàncies vitals pròpies? Amb quins valors o actituds es relacionaven aquests moments?